

**ESCOLA TÈCNICA SUPERIOR
D'ARQUITECTURA DE BARCELONA**

Departament de Construccions Arquitectòniques de la UPC

**LES CONSTRUCCIONS DE TERRA
A CATALUNYA
LA TECNICA DE LA TAPIA**

Autor: Albert Cuchí i Burgos
Tutor: Jaume Avellaneda i Diaz-Grande

Setembre de 1994

FOTO 31

La resolució d'aquest forat a Collbató, Baix Llobregat, és prototípic de l'apertura de finestres al mur de tàpia. El perímetre mostra les traces de la reconstrucció de les vores **del** forat realitzat a la tàpia. Han desaparegut les rajoles que conformaven el remat de l'escopidor.

FOTO 32

La reconstitució de les vores del forat és, en aquest cas, menys acurada i, per tant, més evident en mostrar la tècnica emprada per a conformar-lo. Es interessant la solució de llinda, molt evident respecte a la seva funció estructural i poc efectiva respecte a l'evacuació de l'aigua de pluja.

FOTO 33

Aquesta mitgera del Priorat, mai protegida per la construcció d'un edifici contiguu, denuncia els problemes que ocasiona el principal enemic de la construcció amb terra: l'aigua. L'efecte d'erosió i de dissolució de la cohesió de l'argila condueix a la ruïna de l'edifici.

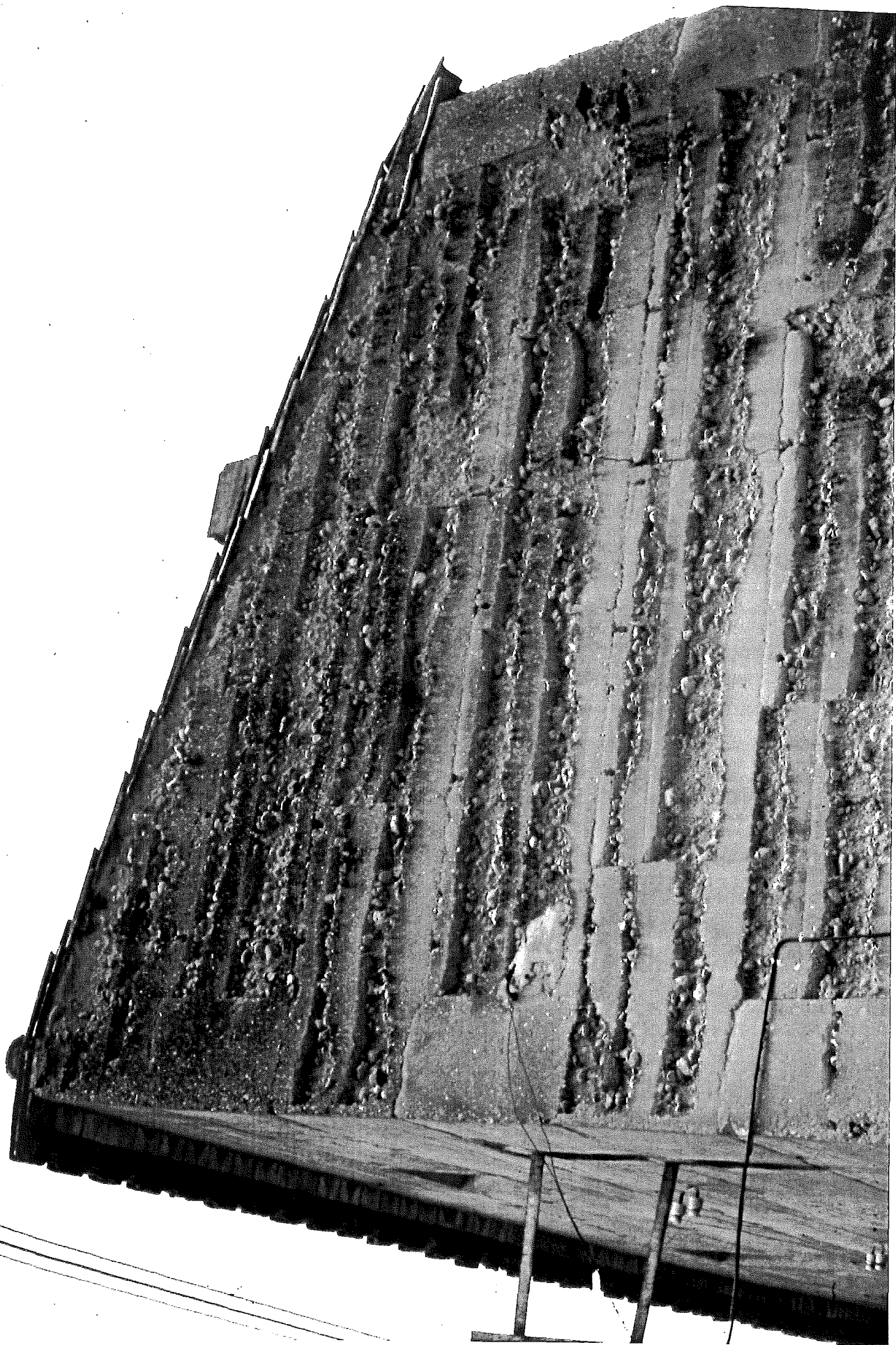

FOTO 34

El desprendiment de l'arrebossat d'aquest parament mostra l'ancoratge mecànic que li ofereix el calicastrat format per la **interposició d'un** llit de morter de calç entre tongada i tongada de la tapiada. No és habitual observar una fallida d'aquest ancoratge, que ofereix, **generalment**, una durabilitat centenària.

CARRER
DE
LABADIA

FOTO 35

Aquesta tapiada de la tanca del monestir de Pedralbes, a Barcelona, mostra l'aspecte exterior que presenta la tàpia de maó de cantell un cop extret l'encofrat. Els desprendiments parcials permeten observar l'escàs gruix del revestiment.

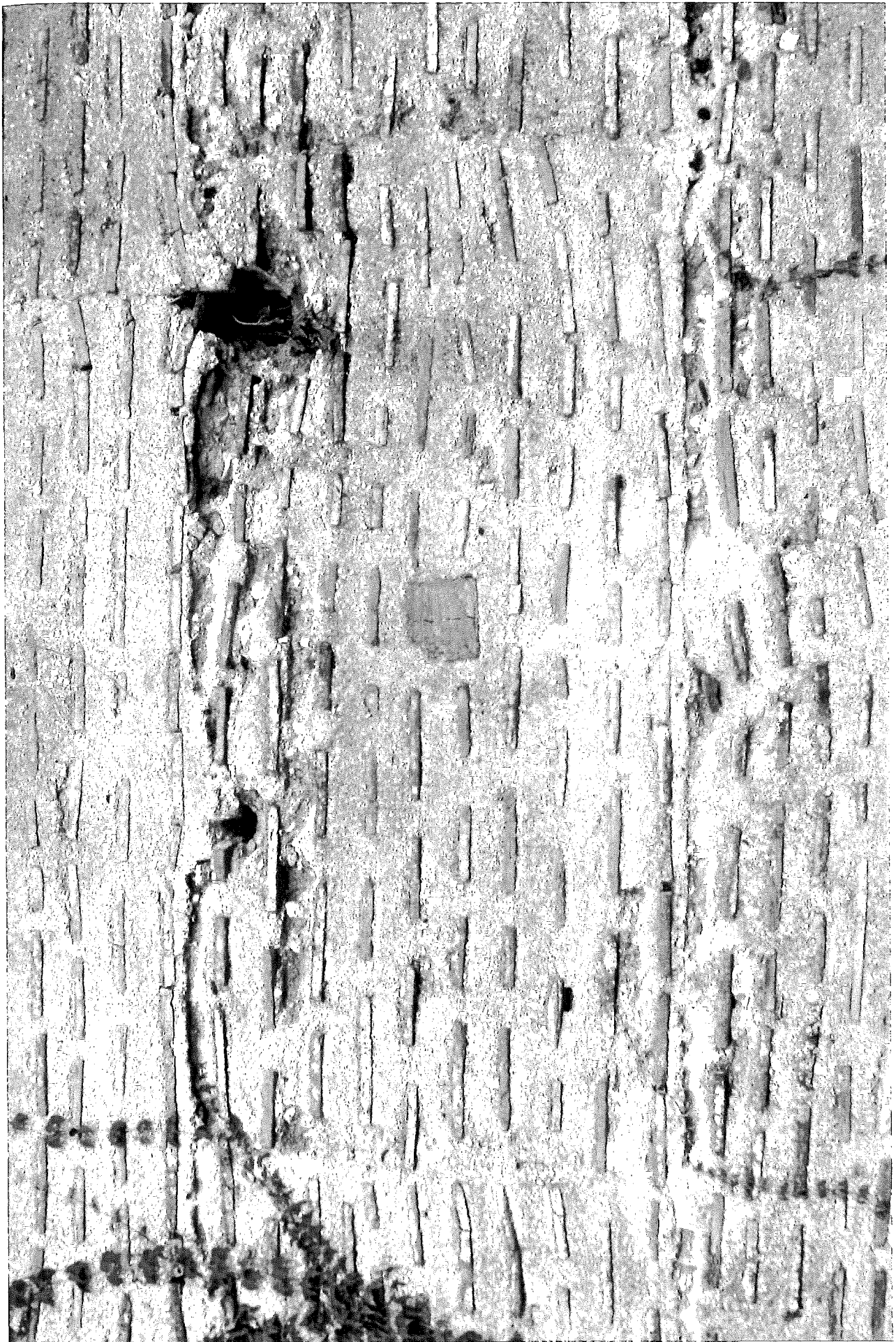

FOTO 36

La tàpia de maó de cantell es revesteix, finalment, amb un emblanquinat que cal mantenir periòdicament. A la fotografia s'observa clarament la solució, mostrant com la contínua superposició de capes d'emblanquinat acaba generant un gruix considerable i problemes d'adherència amb el suport.

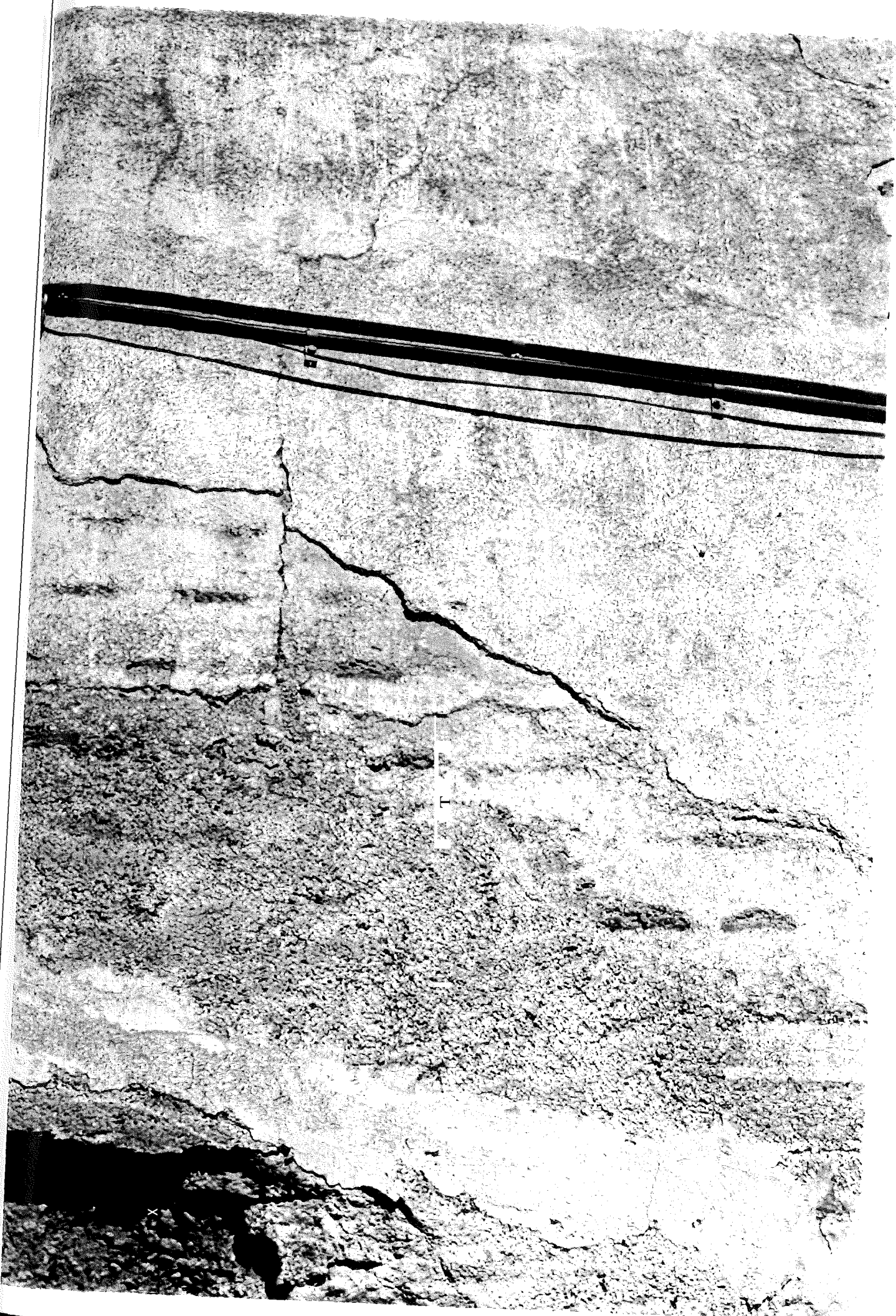

FOTO 37

La fotografia mostra dos tipus de revestiments de murs de tàpia. A la dreta, la tàpia de maó de **cantell** solucionada, en aquest cas, amb la col·locació de pedrés planes en lloc de **maons**. A l'esquerra, una solució habitual de revestiment efectuada a posteriori, ja sigui per rehabilitar una tapia amb problemes de revestiment, o per afegir un posterior acabat **especial**, com ara un esgrafiat. La solució consisteix en doblar per l'**exterior** amb maó el parament de terra, assegurant l'adherència a la tàpia amb l'ancoratge mecànic que supossa formar verdugades de maó clavades a testa.

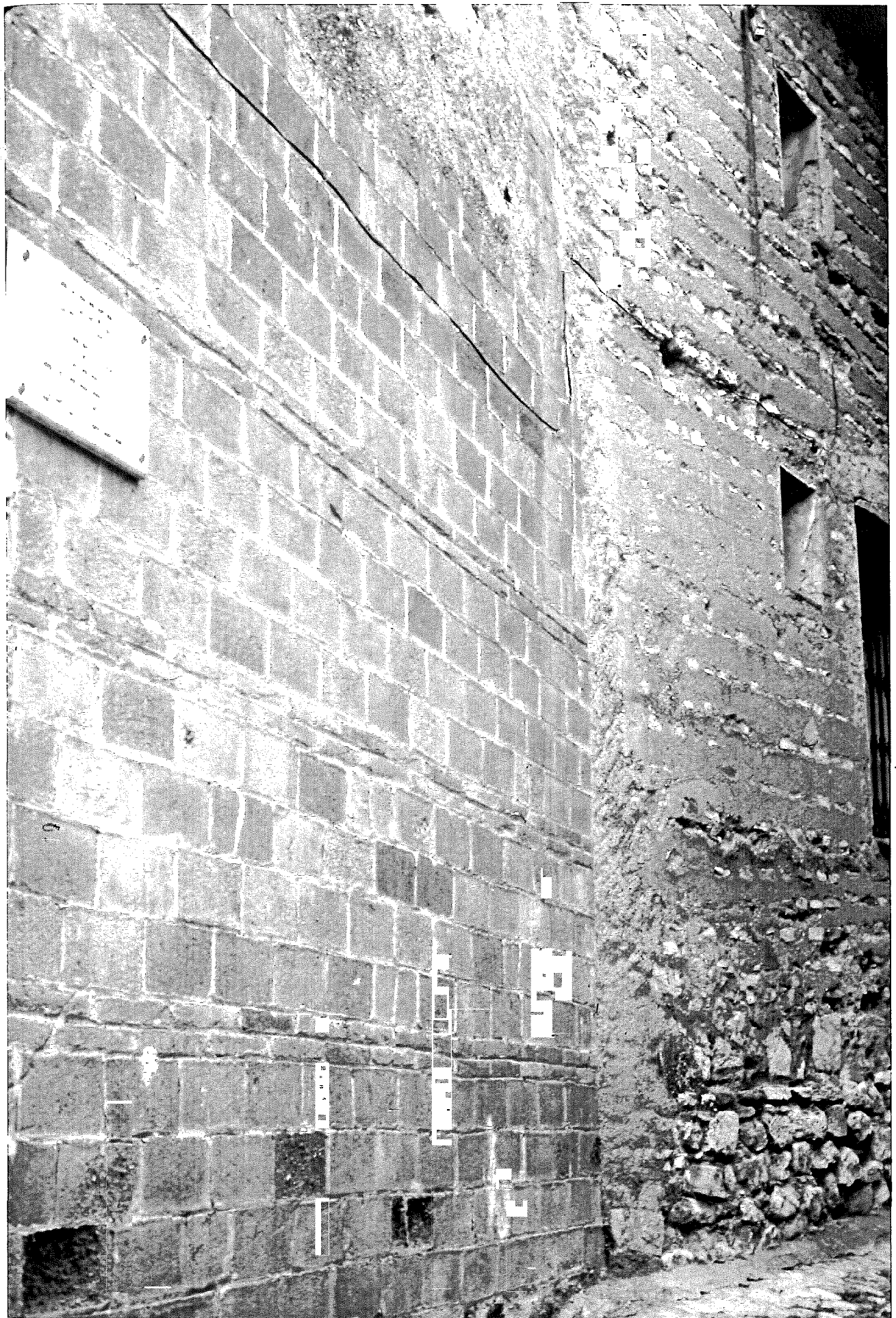

FOTO 38

Vista inferior del sostre inclinat de la coberta d'un edifici de tàpia. Sobre les bigues de fusta s'extén un encanyissat senzill, muntat a peu d'obra, que s'enrasa amb morter de terra i calç, disposant-se les teules directament a sobre.

FOTO 39

Aquest rafee de Collbató mostra la solució més habitual per a permetre un vol que allunyi prou l'aigua del parament del mur, tal i com s'ha descrit al text. En aquest cas, a més, la teulada s'ha enfonsat degut a l'abandonament de l'edifici, restant estable el ràfec.

FOTO 40

Un altre solució de rafee, també habitual encara que no tant extesa com l'anterior, la constitueix el vol d'uns cabirons de fusta, sobre els que llates i tauler serveixen de suport del vol de la teulada.

